ja kui elektrifitseerida ka teised liinid, siis tõuseks need kulud veel umbes 100 000 krooni võrra. 300 000 krooni eest saaks muretseda 7 omnibust, ehitada vastavad õhu ja maa-alused liinid, garaažid, töökojad jne. Sellest summast umbes 170 000 krooni läheks välismaiste materjalide ostmiseks. Kogu ettevõte võiks end tasuda juba 10 aasta jooksul. Peale selle linn saaks juurde alatise suure elektrienergia tarvitaja. Lisaks kõigele elekteromnibused on sõiduks mugavad ja ei riku õhku.

Teiselt poolt võeti arvesse ka elekter-omnibuste puudused: korraga suurema summa investeerimine, need liinid ei ole painduvad, sest nad takistaks rongkäike ja paraade, tänavate remontide korral tuleks ehitada kõrvalliinid, õhuliinide ja postide asetamine rikuks linna üldist välisilmet, elekter-omnibustega juhtuda võivate rikete puhuks peaks nende garaaži veoks hoidma tagavaraks bensiin-mootoreid.

Asjatundjate koosolek kõiki poolt ja vastu kaalutlusi kokku võttes leidis, et elekter-omnibuste käikupanekuga tuleks veel oodata, kuna see küsimus on veel arenemise ajajärgus. Teiseks nõuaks see ettevõttesse liiga suure kapitali mahutamist. Komisjon pidas soovitavaks jääda esialgu bensiin-omnibuste juurde, võttes liiklemisliinid Tartus linna kätte, millega oleks kergendatud hilisem järkjärguline üleminek elekter-omnibustele.

Silmas pidades, et 15. okt. 1936 oli senise omnibuseliinide korraldamise lepingu lõpptähtajaks, asus Linnavalitsus varakult kalkulatsioone tegema liinide linna kätte võtmiseks. 27. apr. ja 14. mail 1936 esines Linnavalitsus Volikogule vastava ettepanekuga ja kulude eelarvega. Linnavalitsus esitas Volikogule ettepaneku võtta liinid linna kätte ja teha selleks 10-aastast laenu 120 000 krooni. Volikogus ei saanud laenutegemise ettepanek aga vastavat kvalifitseeritud enamust. Seepärast kuulutas Linnavalitsus 1936. aasta suvel omnibusliiklemise korraldamise uuesti väljaandmisele.

Linnavalitsusele osutusid pakutud tingimustest kõige sobivamateks V. Rosenberg'i ja J. Kuhlap'i pakkumised. 15. oktoobril 1936 lõppenud lepingu ja vastava seaduse põhjal oli senistel liiklemise ühenduste pidajatel eesõigus liiklemiskorraldamise luba endale saada tingimustel, mis teiste poolt esitatud. Seda eesõigust kasutasid senised liinipidajad A. Kook ja D. Simm ning sõlmisid 4. sept. 1936 Linnavalitsusega lepingu, millega kohustusid Tartus omnibusliiklemist korraldama eelnimetatud tingimustel. Need tingimused sisaldasid peale muu ka kohustuse lasta käiku alates 16. okt. 1936 raudteejaama—Peetri kiriku liinil 6 uut mugavamat ja senistest suuremat omnibust mahutusega kuni 24 inimest, sisse

Tartu V, lk. 128